

голѣмитѣ момчета. Обаче, макаръ и слабъ, той бѣше много храбъръ и знаеше да се бие отлично съ юмруци — (да боксира).

Заварихъ го да чете историята на Франция. Зарадва се много, като ме видѣ: и него, както и мене, не го пущаха да излѣзе отъ кжщи отъ две седмици. Разправихъ му веднага, защо съмъ дошълъ; но постигна ме ново разочарование: оказа се, че и Виллямъ не знаеше добре да дѣли, макаръ, че бѣше силенъ ученикъ по другитѣ предмети.

Като разбра, колко е важно за баща ми да направимъ смѣтката, той много мисли надъ нея, но най-после си призна, че и той като мене не може да присмѣтне.

Гледахме се единъ други и се чудѣхме, какво да правимъ.

— Послушай, Адаме, — заговори Виллямъ, — лошо ще е, ако баща ти се принуди да плати повече, отколкото трѣбва. Знаешъ ли какво ще направимъ? Да отидемъ въ Уалласъ-Сити при учителя. Той ще реши веднага задачата, а и ние ще се научимъ да дѣлимъ. Какъ мислишъ, а? Ей сега ще оседлая кончето си и следъ два часа всичко ще бѣде готово.

Предложението на приятеля ми хересваше много, но азъ още се колебаяхъ.

— Ти забрави червенокожитѣ, Виллямъ! Казватъ, че се криятъ изъ гората...

— Ами ти видѣ ли ги като идваше у дома?

— Не, но чулъ съмъ да приказватъ...

— Всички приказватъ, а никой не ги е срещалъ. Хайде, Адаме, да вървимъ! Ей сегичка ще оседлая кончето си.

— Ами ако ги срещнемъ, Вилляме?

— Е, та какво! Червенокосиятъ ще се побори